

A hónap verse

Karafiáth Orsolya: Nulltündér

... s a mindig másmilyen most egyszínű.
Akár a lég - alakja változása...
Riadt és rebbenékeny. Összerezdül,
eltűnő testét zaj, a fény ha bántja.

Ruhája ránca nyár, gyűrött románc,
hajába kócolódott minden este.
Letört körmöcskéjéből furcsa félhold;
testét a hőség lassan áterezte.

Jóskártyáján az ábrák megfakultak,
törött pálcája nem lobbantja lángra.
Nem mondja: "Hopp, és bűn és báj - legyen!!".
Semmit se mond. Mintha semmit se várna.

Amit vesztett, nem lehet keresni.
Amit mulasztott, mégsem múlik el.
A nincs előtti tágas, ritka térben
övé mi; erre gondol szüntelen.

Az éj leszáll, hogy színét felvegye:
nyugodt sötétségű, tündéri kék.
A hajnal harmatában nem találod -
saját varázsa szórja szertesztét.

Elszenderült a domboldal tövén.
Fölé hajolhatsz, jaj, csak fel ne ébreszd!
Ha most kívánnád, érintése métely.
Ha most ölelnéd, csókja semmivé lesz.

Fekszik csak az esőáztatta fűben,
fehér vászoncipője tiszta sáros.
Nézd hosszasan s ő percről percre szebb lesz.
Álmodd hozzá egy másik éjszakához.